

Sizi Seviyorum Sevgili Dostlarım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Ağustos 2022

Çürük bir düş' tü çekilen içimden. Çürüyen yüreklerden arda kalan o enkaz.
Yekpare sevmiştim ben hayatı yerle yeksan olmuş kalbin duvağında saklı nice düş ah: düşümün
kovuğunda dahi kalmazken gerçekler ve kamikaze yaptığım imgeler. Bir lanetse peşime düşen bin bir
sözcükler ördüm ben hayatın saçlarını ve tutanağım idi aşk tutacağım kalem ve asalet.
Mevsimler suskundu.
Ruhlarsa bıçkın.
Mealim sevgi ve inanç itibarım saklı olsun yeter ki Allah katında.
Bir haciz ise gelen, hazanı savsakladığım o hicaz makamı.
Bir rest ise çektiğim elbet kirli dünyaya ve noksandım ben insanların gözünde ve eksik etekli lakin
beynimde benim ömürlük sermayem beynamaz gölgeleri de savurduğum uçurum.
İkbalim gün ve güneş ve güleç yüzümde solan yapraklar ama dalımla kökümle ait olduğumdu Rabbim ve
doğa.
Yanıklarım vardı acıtan.
Yakan ateş esaretimse sevgiye.
Yâd ettiğim güzel mazim hüznle örülü olsam da azar azar.
Azat etmediğim bir çocuk mademki saklıydı bende ve beni bana sunan ikramı kâinatın...
Tohuma kaçmış sözcükler mi?
Yoksa geçkin şarkılarda buluşan yürekler mi?
Ah, aşkın vakti mi olurdu ki ya da bir akdi ve işte şerh düştüm günbegün aşkla kıyama durduğum şu boş
sayfalara da aktım bir bir.
Aldırmazlığım bazense aymazlığım.
İthafı aşkın ve içimde büyüyen hüzn.
Delişmen yüreğim ve menşeim elbet insanlıktı köküme gübre yaptığım ve yarı uykulu gözlerle teşrif
ettiğim şu boş sayfalar pürü paktım madem bazense arkasından nal topladığım o uçarı yılık atları...
Elbet mahmuzladım güzellikleri sonra da serbest bıraktım duygularımı.
Tımar yaptığımdı yeryüzü.
Tayin olduğum hiçlik makamı ve işte geçmişin intikamını aldım hayattan elbet inancım büyüdükçe ben
küçülüyordum ve haizi olduğum o tek zerre ile Rabbime yürüyordum.
Bir koşu bandı gibi iken hayat ve ben yerimde sayarken.
Mülkiyetim ve müsait olduğu kadar yüreğim ve tıkacı mademki kayıptı mevsimin...
Safran sarısı hüzn yaprakları.
Ve benim sakar varlığım.
Sektim bir bir yüreklerden diğerine ve saldı kendimi deryaya ve çıktığım bilmem kaçınıcı meydan
muhaberesinde sadece kendime yenik düştüm.
İstifli ne varsa zihnimde.

İman gücümde saklı iken sevginin idame ettiği.
Sevecen bir gülüşle kucakladığım kalemim.
Sayacı kırıktı bazen gecenin.
Salkım saçak duygularımı ise hizaya getirdiğim.
Ve şeffaf yüreğim ve derlediğim o mizansen.
Hayat ağacım ve de ve hayatımdaki insanlar ve ölümler.
Hep sevdim ben. İnsanları.
Hep sevdim ben. Belki de en çok ölümleri. Ne de olsa asla yakmazlardı canımı.
Ruhum onlarla beslendi ve dualarımla besledim ruhlarını.
Göç mevsimine daha vakit vardı madem bir koşu kendimi sevdim bir koşu kucakladım kendimi ama tüm dikenlerimi de kendime batırdım.
Gül mizacım.
Güven veren sevginin dili.
Rabbimin sunumu iken evren ve sevgi.
Yüreğimi ihya edendi duygular ve kalemimin önünü alamadığım ve o kalender rüzgâr içime ters esen.
İçim dışım birdi madem...
İçerledim ama severken.
Bazen kozamda öldüm.
Bazen kelebek oldum tek günde hüküm sürdüm.
Kanatlarıma dokunmasaydı ya insanların kirliliği elleri ve kelebek mizacım ile yenik düştüm ölüme ve kavuştum Rabbime.
Çok sevdim ben bir de Süreya'yı mademki buyurmuştu şair:
"Önce öp sonra doğur beni anne."
Kaç kere doğdum üstelik. Kaç kere doğurdu beni annem.
Tam da göç edecekken bu sefer evren doğurdu annemi ve yeniden bir şans verdi bana annemi daha çok sevmem adına.
Hep de sevdiğim ve bana sevgiyi ve ahlakı öğreten.
Çizmeyi aşmasam da az üzmedim annemi ve mademki yeniden kavuşmuşum anneme...
Saf tuttuğum iyilik ve güzellik ve sair duygu ve tükenmek bilmeyen nazım niyazım.
Ruhuma aşına olan ne çok şey.
Terk edilmişliğim bir kuytuda ve yeniden şerh düştüğüm devasa deryaya.
İçimden sökün eden kıvılcımlar ve ateşim büyüdü de büyüdü sevgimdi mademki eşlik edendi inancım.
Debdebeli değildi hayatım ama şükür vesilesi.
Nice insan iken sınavım ben aslında ilk gün geçmişim sınavdan ve çocuk yaşımda keşfettiğim anlamı sevginin ve aşkın.
Yalnız bir çocuktum madem ama asla taviz vermedim neşemden ve sokakta oynamak yasaktı madem ben de evde yarattım kendimi kocaman bir oyun bahçesi.
Ben sevgiyle büyüdüm ve sevildim ama en çok da ben sevdim insanları ve hayatı sonra okula başlayıp kocaman bir dünyayı armağan etmişken bana Yaratan.

O gün bu gün seviyorum.

O gün bu gün okuyorum.

Son on yıldır sevdıyla yazmaya çalışıyorum akabinde edindiğim güzel dostlarım değerli hocalarım sayesinde de tutunuyorum hayata.

Bir çengel bulmaca bildiğim hayat.

Bir engeli derken binlerce engeli aştığım ve ben bunu yaza yaza başardım ve daha da çok yolum var yol alacağım nihayetinde kendimi kucaklamanın verdiği huzurla kendimi sevmiş olmam bile bir mucizedir ki...

Hep de sevmişken kendimi, hayatla arama nifak sokanlar yüzünden kendimi boş vermişken ve ansızın kalemimi elime almışken o gece ve işte tevafuk bildiğim nice güzelliği sundu bana Rabbim.

Bir derya ise yaşamak.

Bir dilemma ise sevmek.

İtikadın güzelliği ve umuda açılan pencere.

Ve ben bunlara yaza yaza vakıf oldum öncemde sahip olsam da günbegün büyüyen bir coşku ve yaşama sevinciyle d/okunuyorum hayata ve de kalemimin yaz dediği ne ise ve ben teşekkürü borç bilirim sizlere.

Hayal dünyanın genişliğini bana sunan umutla ve sevgiyle haşır neşir ve aralıksız kıyama durduğum bir ömür ve yalnızlığın dokunulmazlığında büyüyen iç sesim ve sözcüklerim sizlerle ve sevgiyle eşleşen her güzellik kayıtlı ta içimde tıpkı yüreğim ve ruhum da kayıtlı iken Allah katında...

Sizi seviyorum sevgili dostlarım.